

tige, og jeg skal da med Fornøielse lade mig belære og oplyse; men det forekommer mig, at denne Lov indeholder unødvendige Indskrænkninger af Friheden, at den fastsætter for mange og for haarde Straffe. Allerede Gjennemlæsningen af de første Paragrapher gjør et uhyggeligt Indtryk; det seer næsten ud, som om Regeringens Bestræbelser hovedsagelig gik ud paa at faae Leilighed til at udøve Straffe først paa den Skyldige, hvis han kan findes, og hvis han ikke kan findes, da paa en Anden, maaskee aldeles uskyldig, ret som om Statens Hovedformaal var det at uddøle Straf. En saadan Forestilling burde efter min Formening aldrig nogen human og retfærdig Lov i Danmark og allermindst en Presselov fremfalde. Paa Grund af de Ansønelser, jeg saaledes har tilbadt mig at fremsætte, er det en Selvsølge, at jeg ikke kan samstemme med flere af Udskættelsens Paragrapher. — Jeg finder det saaledes ingenlunde billigt, at § 1 fastsætter som Minimum af Straffen en Mulkt af 50 Rbd., fordi en Bogtrykkers Navn og Trykkestedet ikke er angivet paa et Skrift; det forekommer mig, at det er en altfor høj Mulkt, dersom Skriftet var aldeles uskyldigt og uskadeligt med Hensyn til Indholdet, dersom det kun var en ubetydelig Piece, der maaskee ikke kostede mere end 6 à 8 Skl. Det kunde jo ogsaa tænkes, at Bogtrykkeren var uvidende om denne Forsømmelse, at den var foregaaet i hans Fraværelse. Det kunde ogsaa være tænkeligt, at en Mand havde et Flyvekrift under Pressen til Forsvar imod et offentligt Angreb paa hans Ære og Bærd, og at han i en meget stor Skynding fik et saadant Skrift umiddelbart fra Pressen, uden at Bogtrykkeren fik Leilighed til at gennemlæse det, og at der saaledes var begaaet en Forseelse, som Bogtrykkeren bitterligt var uskyldig i. Det forekommer mig at være alifor haarde, at fastsatte en Mulkt af 50 Rbd. for en saadan Forsømmelse. Det er en Selvsølge, at jeg ingenlunde kan finde det rimeligt, at Forlagger, Udgiver, Redacteur eller Forfatter skal straffes for en Forseelse, Bogtrykkeren har begaaet.

Jeg mener, at Loven maa aldrig have det for Dø, at straffe Nogen, som ikke virkelig har begaaet en Forbrydelse, eller at fastsætte

Bestemmelser, som kunne lede til dette Resultat. Har en Bogtrykker forseet sig ved at forfomme at sætte sit Navn paa et Skrift, saa bør han straffes derfor, og i Grunden burde ingen Anden straffes. Man behøver ialfald ikke at holde sig til Andre end til den, der uddøler Skriftet; thi han maa vide, hvem der har trykket det, og fra hvem han har faaet det til Forhandling. Vil han ikke opgive Bogtrykkeren og hellere bære Straffen selv, nu — saa kan jeg ikke have Noget imod, at han kommer til at bøde; thi saa seer det frivilligt. Men det er ogsaa kun i dette Tilfælde, at jeg kan finde, at det kan være tilladeligt at straffe nogen Anden for denne Forseelse end Bogtrykkeren selv. At jeg ikke kan samstemme med § 2, ligger deri, at Udtrykket „urigtig Angivelse“ ingenlunde forekommer mig at være det Samme som falsk Angivelse. En Bogtrykkers Navn kan være urigtigt angivet paa et Skrift paa flere Maader; f. Ex. ved at nogle Bogstaver ere udeladte, ved at der sættes for mange Bogstaver, ved at der sættes et feilt Bogstav, og det var da en urigtig Angivelse af Bogtrykkerens Navn, dersom man f. Ex. kaldte Bogtrykkeren P. Jørgensen, istedetfor C. Jørgensen. Det vilde dog være for haarde at straffe for saadan Forseelse med indtil 50 Rbd. Mulkt. Jeg mener overhovedet, at, dersom der skal være Tale om Straf, saa maa det være for falsk Angivelse, og dette Talsum mener jeg bør behandles, ligesom Loven straffer enhver Fabrikant eller Haandværker, der sætter falsk Stempel paa sine Productioner; paa samme Maade bør ogsaa Bogtrykkeren straffes for den samme Forseelse. Naar § 2 vil have den, der forhandler Skriftet, straffet lige med Bogtrykkeren for hans Forseelse, saa kunde det lede til, at alle Landets Boghandlere kom til at lide en saadan Straf, og det mener jeg ikke er passende; derfor kan jeg heller ingenlunde billige det sidste Punktum i § 2. Med Hensyn til § 3 forekommer det mig, at ligesom der er yttret af en anden æret Taler igaar, at man vel ikke kan have til Hensigt at straffe en Forfatter, som er død, saaledes burde man vel heller ikke straffe en Forfatter, som er reist ud af Landet i et Bærdødsanliggende, og derfor mener jeg, at det Udtryk „indenfor Sla-